

**Dinók Zoltán**

**Szenvedések között**

## TARTALOM

A nyár utolsó pénteke  
A zord tél  
Boldogok, akik sírnak...  
Édesanyámhoz  
Egy régmúlt őszi  
Életkor dilemma  
Elvéve tőlem  
Felengedés  
Gondolkozz!  
Gonosz nők közt...  
Ha a hangulatom ördögi  
Ha belém látsz  
Ha én álmvilágban élek  
Ha majd egyszer...  
Hangulati idill  
Hazudnék...  
Hidd el...  
Inkább az irodalom  
Játszótér  
Kapizsgálok...  
Március  
Megél az ember  
Mindenki ember  
Ne feledkezz meg Uram  
Nem gondoltam volna  
Nem vagyok gonosz és mégis...  
Őszi nap  
Páskándi Gézának  
Rossz álom az élet  
Sorsharag  
Szenvedésem  
Szenvedve taposni...  
Szeptember  
Szeptember hatodika  
Szeptemberi reggel  
Szívembe zárom a jószágot  
Szobám asztalán

Te hiszel a Faustban  
Végső stádium  
Vénasszonyok nyara  
Mikor lelkem...  
Nem kellene megváltani...  
Egy korty bor  
Hajnalodik...  
Az emberi lényeg  
A vörös zászló  
Nem vagyok sem Isten...  
Mikor az igazságot keresem...  
A fák hatalma  
Sok gondolat bánt engemet  
Mint egy kaméleon  
Az éj sötétje...  
Kell a falat kenyér...  
Nézz rám...  
Néha fárasztó...  
Meg kell élni...  
Egy élet – a hazugság miatt  
Csak csendben sírj...  
Levél egy rab barátomnak  
Lessing sírja előtt  
Krisztusom, segíts!  
Sokat kellene...  
Verset írok...  
Istenek harca  
Jóság!  
Belesápadok a sok gondba...  
Nyári Délután  
Régen és Most  
Rájöttem...  
Csak maradj csendben  
A folyóra...  
A kiszámíthatatlanság  
A börtönudvar felett

### **A nyár utolsó pénteke**

Forró meleg volt. Hangulatom  
kusza, mintha nem is nyár lett  
volna. Mert nem voltam vidám,  
pezsdítő nyári hangulatban.

Sok eső is esett. Mintha érezné  
a kellemes évszak a kedélyemet.  
Ma a nyár utolsó péntekén bús a  
szívem. Gondok fojtogatnak.

Lelkesedéssel várom az őszt.  
A szívem örül a következő  
évszaknak, ha már a nyár oly  
bús volt és értelmét veszített.

A nyár utolsó péntekén írok,  
mert ez az én feladatom, ha  
már oly rideg volt ez évszak  
ridegek lesznek soraim is.

### **A zord tél**

A zord tél szívemet rácsok  
közé zárja, mint fegyencet  
a börtönben. Kérdelem én,  
mit ér a nap, ha az égen a  
Napot csak keveset látom?

### **Boldogok, akik sírnak...**

Uram, a fájdalom nagy bennem.  
Mikor sírok, Te is tudod, a hiú  
emberiség kárt tett a szívemben.

A kín oly elviselhetetlen, mint a  
forró kánikula. Enyhet és meleget  
csak a te édes szavad adott nekem.

### **Édesanyámhoz**

Oh, édesanyám te drága, tündöklő  
rózsaszálnak illatos virága!

Isten élteszen sokáig, mert bölcs  
asszonynak, kinek haja már ősz

megilletik a békés élet vigaszul.  
Oh, édesanyám te drága, fénylő  
csillagnak örök ragyogása!

### **Egy régmúlt ősz**

Régmúlt ősz emlékei fájnak  
zsigereimben. A mostani már  
nagyon megcsömörlött.  
Emlékek tömkelege sebet  
hagyott bennem. Mostanában  
van szép ősz egyáltalán?  
Vagy csak hurcolnom kell  
a régi szép időket, őszöket  
szívemben, mely kettéhasad?

### **Életkor dilemma**

Tizenévesnek legjobb dolog  
lenni a világon. Mily bolond  
is az élet, hogy ezt a fiatal,  
édenorcájú gyerek nem érti!

Felnőttnek a legkeservesebb  
dolog lenni a világon. Mily  
hiú és képmutató az élet, hogy  
ezt a felnőtt érti!

### **Elvéve tőlem**

Elvéve tőlem az édenkert minden  
örömét, kaptam egy bilincsbe zárt,  
kegyetlen világot.  
Hirdetem: a magántulajdon lopás.  
A gonoszság következmény. Nem  
látja ezt be senki, csak ki vissza  
szeretne az édenkertbe jutni.

### **Felengedés**

A tél soha nem engedi fel a  
szívet. Nyáron is zord az  
ember lelke, nem hogy a  
ködös, zúzmarás világban.

A fehér hó rengetegében a  
bánat s közöny csak nő, mint  
az ember napi gondja. Ekkor  
a tavasz perzselő megváltás.

### **Gondolkozz!**

Azt mondja a buta ember a költőnek:  
Gondolkozz! Ne rossz irányba! Ha a  
Költő gondolkodik ebből születnek a  
Művek. De a buta ezt nem így érti!

Gondolkozz logikusan, vess el minden  
Bölcsességet! Gondolkodj helyesen!  
Azt is mondhatná a buta a költőnek:  
Gondolkozz, hogy ne légy költő!

### **Gonosz nők közt...**

Gonosz nők közt jártam én,  
meghitt, kis albréletodúban  
fogadtak a szerelem minden  
édes gyönyörével, kinnal.

Gonosz nők közt döböntem  
rá, minden férfi egyforma,  
s azt a bölcséletet sugallták  
felém, nincs is gonosz ember.

Gonosz nők közt jártam én  
s arra is rájöttem, minden  
emberi gonoszság a nőket  
kerülve lesz emberből állat.

### **Ha a hangulatom ördögi**

Mikor gyászba borul, sötétségbe  
a lélek, akkor Belzebub démonai  
könnyen hálót dobnak szívemre  
s az ördöggel cimborál a lelkem.

De látom Krisztust is, amint akar  
hívni, a ketrecből kiszabadítani.  
A démoni hangulat démonokat  
von maga után, gonoszul, vadul.

Kérem a Jóistent ne engedjen  
engem ily hangulatba, elég volt  
már életemben az árnyék hatalma,  
s annak szomorú utóhatása.

### **Ha belém látsz**

Ha gondolatomba belelátsz,  
meglehet, nevetsz, de ha ízig  
vérig átéled, akkor sírsz.

### **Ha én álmvilágban élek**

Ha én álmvilágban élek, az  
az én dolgom, mert fantáziámat  
úgyse értheted, emiatt igazán  
felesleges neheztelni rám, mert  
sajnos csalódní fogsz bennem.

### **Ha majd egyszer...**

Ha majd egyszer kimegyek  
a temetőbe, tudjátok azt,  
könnyezve, más világot  
akartam, melyben az  
elesettnek is szava van.  
Éreztétek az érzést, mely  
roppantul szentimentális,  
de mégis igaz, s tudjátok  
hogy egyszeri ember voltam,  
majd ezen fakadjatok sírva  
mert az igazság az igazság.  
A költészet költészet mely  
csak az ebben járatos tudja  
mi kell a jobb világához.  
Ezért értsétek meg, miért  
voltam olyan durva, ahogy  
ti mondjátok – kíméletlen.  
A fentiek tudják mi az igaz  
ez az egész körülöttem, ti  
ehhez sajnos porszemek  
vagytok.

### **Hangulati idill**

Egy öreg indián jelent meg  
tudatomban ki azt mondta:

ne írd többet, hanem lazíts,  
élvezd a könnyű szabadságot.

s érd be ennyivel, légy ezzel  
bőségesen boldog, ne lázadj!

### **Hazudnék...**

Hazudnék, ha azt mondanám:  
a Sátán nem szereti a verseket.  
Hisz Éva szakított az almából.

Milyen ez a logikátlan világ?  
A szépnek, a jónak, a kultúrának  
a patás gonoszhoz van köze?

### **Hidd el...**

Hidd el, ha körülötted  
tartózkodnak, azért van,  
mert okos vagy s nem  
tudják lényeged s titkod.

Hidd el, ha sírodra virágot  
tesznek s sírnak s magaddal  
sok titkot viszel, az a jó, mert  
eszesebb s más voltál, mint ők.

### **Inkább az irodalom**

Inkább az irodalom bolondítson  
meg, mint ez a keserves, hiú élet.

### **Játszótér**

Nincs még éjszaka, de Tünde  
az aranyos kislány már alszik.

Álma egy nagy játszótér, mely  
sok kicsinek szerez édes örömet.

Csúzli, hinta, – ez kell Tündének  
hogymáiban ússzon a vígságtól.

### **Kapizsgálom...**

Kapizsgálom a gonoszság titkait, Uram!  
Csak bölcsnek kell lennie az embernek,  
hogymegértse az ember belső világát.

De ha hiszed, ha nem, a gonoszság láttán  
az igaz embernél is jobban elsápadok.

### **Március**

Enyhe tavaszt ígérő szél  
borzongatja a fákat, nem  
derűs az emberek lelke  
valamiért. Titokzatos ez.

De tudom hogymavasz ha  
jó szertefoszlik a bús gond,  
mi tegnap fájdalom volt, az  
ma már sötét, kusza emlék.

### **Megél az ember**

Megél az ember sok mindent  
de nem éli meg az igazságot.  
Megél az ember sok hazugságot  
de arcát nem ragyogja be a fény.

Megél az ember sok szomorút,  
a vidámság elkerüli messziről.  
Megél az ember sok poklokat  
s szívében álmodik a menny.

### **Mindenki ember**

Mindenki ember – mert mindenkinek  
van szíve. Majd eljő egy karácsony  
este, hol minden szív együtt érez a  
szeretet ünnepén s meghatódik az  
ember, mert nem az a fontos mit mű-  
velt élete alatt, hanem az, hogymérző  
szív dobogott egy ártatlan lélekben.



### **Ne feledkezz meg Uram**

Ne feledkezz meg Uram, a  
gyötrődő, szegény szívekről!  
Tudom, üdvösséged, bántja  
a szenvedő, elesett szíveket.

De ne feledd, a hazugság nagy  
úr mely a bűnös szíveket edzi.  
Mert a hazugság előbb volt ám  
mint a csalárd, gonosz lélek.

Az ember ha gonosz, az csak  
olyan mint a délibáb, nem az  
igazi arcát mutatja az embernek,  
s szegény emberek előbbit hiszik.

Majd ha az igazság napja eljő,  
kiderül, ki volt igazi gonosz s ki  
volt csak szenvedő sérült. Azon  
a napon táncolnak az elesettek.

### **Nem gondoltam volna**

Nem gondoltam volna, hogy az ősz  
is tud ilyen szomorú és hideg lenni,  
hiszen egy jó tegnapelőtt nyár volt.

Nem hittem volna, hogy emberek  
így megvadítanak, rosszkedvűvé  
tesznek, míg nekik ez természetes.

### **Nem vagyok gonosz és mégis...**

Nem vagyok gonosz és mégis,  
hogy elbánt velem az élet!  
Nem vagyok gonosz és mégse  
kapok nyugalmat e világtól.

Nem vagyok gonosz és mégis  
ferde szemmel néznek rám.  
Nem vagyok gonosz és mégis  
sorsom a legalantasabb élet.

Mert nem szolgáltam arra rá,  
hogy Isten büntessen engem.  
Nem vagyok gonosz és mégis,  
a lehető legrosszabbat kaptam  
az élettől, nyomorogva, teljesen  
felesleges tudást birtokolva.

## **Őszi nap**

Őszi nap volt. Felébredtem. Eszembe jutott apám, ki már a sírban nyugszik. Ha a trauma lila köddé válik rendbe jön majd minden körülöttem.

Azonban lelkem nyughatatlan volt, mert nem csak ez hozott kínos lázba, hanem a panasz is előntötte szívemet. Jézusra gondoltam. Átérezően. Szívből.

Azonban esthajnalcsillag kelt fel a szívemben, mert nem tudtam legyőzni a traumát. S Jézus magára hagyott, az Ördög gondokkal terhelte lelkemet.

## **Páskándi Géának**

Benned azt szerettem, hogy költő voltál és író s mily nagy tudású s mégis börtönben is raboskodtál.

Milyen volt a börtönben, szép szál legényként, fiatalon? S kiszabadultál talán, mikor évekig némaságra ítélték?

Verseid megtartom magamnak hányatott sorsom kedvenc, időszerű, örök darabjaiként, mely halálod után is tündököl.

## **Rossz álmom az élet**

Rossz álmom az élet, tele lidérccel. Kegyetlenül forgolódunk benne. S nem riadunk fel sohasem már. A délibáb nagyúr mely nem alszik.

Hogy ezt az álmot ki találta ki, azt nem tudni. Azt mondják az Isten, csak neki könnyű ébren lenni s látva azt, az emberiség miképpen pusztul.

## **Sorsharag**

Gazemberek lelke nagy erővel hat rám,  
táncolnak szívemben az ördögi lángok,  
életemet talán elhibáztam, de a délibáb  
barátommá vált, ő ad nekem tanácsokat.

Igazságokat kerestem, nem találtam meg,  
félek, úgy végzem állati sorsomat, mint

Hamlet. Nincs menekvés a világon annak  
ki bánatos, az igazságot elfújta az orkán.

## **Szenvedésem**

Szenvedésem csak az enyém. Nem  
érzi azt át más senki. Még anyám  
sem. Nemhogy az emberek. Élni az  
életet ilyen titokban lidérces álom.

Megfáradt lélek vagyok, ki kétszer  
annyit élt, mint amennyi vagyok,  
hagyjatok hát nyugalmat és békét  
ősz lelkemnek, melyet megverték.

## **Szenvedve taposni...**

Kíméletlenül, szenvedve taposni  
az éveket, megállás nélkül, hazug  
verseken élni, mik azonban nagy  
bölcsségeket örökítenek meg,  
érdekes életfajta ez, szánalomra  
méltó, de a leghősiesebb dolog.

## **Szeptember**

Nyit az iskola kapuja, sárgulnak  
a levelek, készülődik a zord ősz.

A fecskék költöznek, míg fekete  
varjak maradnak, bírván a telet is.

Felhők vonulnak, esőt hordozva,  
s követi a nappalt sötétség hatalma.

### **Szeptember hatodika**

Szeptember hatodika volt. Reggel még a nyár süvített fülembé. Este már az ősz szele csípte fülembet s szívemet. Nem tudtam, hogy így rohan az idő, hisz oly érzelmes a lelkem, hisz egyetlen nap alatt éreztem a nagy évszak változásait, mely még jobban költővé varázsolt.

### **Szeptemberi reggel**

Oh, milyen édes a magány!  
Költőnek olyan természetes  
mint napnak a ragyogó fénye.  
Felkelek s szívemben nem az  
esthajnalcsillag munkálkodik.

Oh, milyen fárasztó a magány!  
A belső kényszer munkálkodik,  
mint tavasszal a malom kereke,  
zakatol hogy valamit adjak is a  
szegény, beteg világnak.

### **Szívembe zárom a jóságot**

Uram, szívembe zárom a jóságot.  
Nemcsak azért mert magamnak  
teszek jót, hanem a szeretetre  
éhes világnak is hasznára válok.

Közeledni fog Isten országa.  
közeledni fog a béke, a jóság.  
Mert a szeretetben élni ezen a  
világon a boldogságot jelenti.

### **Szobám asztalán**

Szobám asztalán cserepes virág  
hajladozik, öntözöm minden nap,  
ám hiába, hervadásnak indult s  
szára lekonyul, mint életem törzse.

A virág nem tündököl már nekem,  
hogy is tudna? Egy szép napon  
teljesen kiszáradt s megfonnyadt,  
babonák hatalma erősödik rajtam.

### **Te hiszel a Faustban**

Te hiszel a Faustban, én inkább  
a Hamletban, a te íród Goethe,  
az enyém Shakespeare, tiéd  
Tolsztoj, enyém Dosztojevszkij,  
te hiszel az ember jóságában,  
én már nem...

### **Végső stádium**

Az emberek egymásnak esnek  
végül. Ez talán rossz dolog, de  
azt mondják: a szívnek nem  
lehet parancsolni. Itt sem lehet.

Ez az emberiség végső drámája,  
szűrje le a tanulságot azok kik a  
törvényt írták, mert az ember az  
aki szenved, nem a törvény.

### **Vénasszonyok nyara**

Fáradtan kelt fel a Nap.  
A fák bús dalt dalolnak.

A parkszéli cserjék vígan  
mosolyognak a kisfiúkra.

Az égen szivárvány kél fel,  
a padon csókolódzók örömére.

### **Mikor lelkem...**

Mikor lelkem kitisztul s  
elmém zűrös-csetepatés  
kusza ingoványa oldódik,  
olyankor Isten hívogat.

Ilyenkor belátom, kár  
mindenért, belevágtak  
nagy fejszével életem  
tisztá forrású törzsébe.

### **Nem kellene megváltani...**

Nem kellene megváltani a világot,  
Ha nem lett volna olyan hányatott  
A gyermekkorunk.

Nem kellene megváltani a világot,  
Ha a sors gonosz fintora nem adja  
Kezünkbe a tollat.

### **Egy korty bor**

Egy jó korty bor többet  
ér száz ostoba szónál.  
Egy üveg bor többet ér  
száz igaz, de mégis  
hazug szónál.  
A részegség pedig  
pedig többet ér a  
hazug életnél, tíz  
keserves évszaknál.

### **Hajnalodik...**

Hajnalodik. Magányosan tengetem  
életem, de a szívem nagyon boldog.

Örömmel ülök íróasztalomhoz, hogy  
kiöntsem szívem minden fájdalmát.

A költészet hatalma nagy. Mintha a  
Biblia nem vallana igazat az életről.

Ifjúság s hajnal nem hiábavalóság.  
Inkább az örök tudás igaz bölcsője.

### **Az emberi lényeg**

A szellem szárnyal a szívben,  
Lehet az ember szentimentális,  
Hiú ostoba, jó vagy gonosz, a  
Cél: én vagyok a legesesebb,  
S én tudom az utat az édenhez.

## **A vörös zászló**

Mikor még gyerek voltam, egykor  
ott lebegett az államház oldalán.  
De ledobták s felgyújtották, gúnyt  
űztek belőle tolvaj vadállat módon.

Újra bajt kevert Közép-Európában  
a vén munkásvilágnak az enyém a  
tied eszméje s kevesebb kenyere  
maradt a szegény munkásembernek.

Őrt a szabadságért már senki nem  
állt, mindenki a maga hasznát leste  
mások kárára, mert nőtt, folyton  
egyre, a széthúzó osztálykülönbség.

## **Nem vagyok sem Isten...**

Nem vagyok sem Isten, sem  
Sátán szolgája, az sem érdekel  
mi a véleménye Jézusnak a  
műveimről.

De a Sátán kísértése sem zavar  
meg. Magamat akarom adni.  
Nem akarok senkit szolgálni.  
A magam eszméjébe vagyok  
szerelmes. Ez a teremtő erő,  
mi bennem munkálkodik,  
csupán a tudás hatalma, mely  
nem tartozik semmiféle

eszmerendszerhez, mert az én  
saját magam vagyok, magam  
éltem meg s magam alkottam  
az életről búsat vagy vidámat.

## **Mikor az igazságot keresem...**

Olvastam és hallottam Leninről,  
ki hirdette az egyenlőséget,  
méghez a nép egyenlőségét,  
a szabadságot, testvériséget,  
s kicsi időre talán meg is  
valósult az álom.

De gazdagok felkeltek ellene,  
a pöffeszkedők tömege, mert  
nem a munkások döntötték

meg Lenint s beköszöntött a  
népben az egyenlőtlen viszony.

Nem volt jó a világnak sem Marx,  
sem Lenin, sem Bakunyin, senki,  
aki igazságot akart a szíve mélyén.  
Mi kellene az embereknek? Jézus?  
Hiszen őt is megfeszítették! S az  
emberiség hatalmasat bukott, hisz  
ki tudja, lehet hogy ez sem teljesen  
igazságtalan...

### **A fák hatalma**

Az öt elem legcsodálatosabb  
tündöklése a fa. A külváros  
szélén gyönyörködöm benne.

Ahogy a szél fújja lombjaid,  
legyen nyár vagy tél, de te  
ugyanazt az érzést sugárod.

Nem tudom titkaid megfejtetni,  
de én is hordozom magammal  
ezt az örök törvényszerűséget.

Hisz amikor ablakomból látlak,  
ahogy a ház fölé emelkedsz,  
legyek beteg vagy derűs,

megőrizted büszkeséged és  
méltóságod oly makacsul és  
konokul, akár csak én magam.

### **Sok gondolat bánt engemet**

Sok gondolat bánt engemet,  
lelkem már régen árnyban él.

Sok gondolat emészt engem,  
már rég nem vagyok magam.

Sok gondolat megöl engem,  
már a halálon is túl vagyok.

Sok gondolat elhagy engem,  
úgy győzöm követni őket.

Sok gondolat elvarázsol engem,  
sokszor nem is a Földön járok.

Sok gondolat tévútra vezet,  
már kiestem a körforgásból.



Sok gondolat kísértésre csábít,  
már az ördöggel cimborálok.

Sok gondolat bánt engemet,  
csak nem tudom, halálomig?

### **Mint egy kaméleon**

Mint egy kaméleon – az ember,  
egyszer szürke, máskor fekete  
színét mutatja. Az ember olyan  
kaméleon melyben megbízni nem

lehet. De még csak emberséget  
sem lehet tőle elvárni. Soha sem.

S vigyázz, ha túl jónak mutatod  
magad, rózsaszínből könnyen vált  
feketébe. Még képes nyelvével,  
a hosszúival, marni, ha őszinte vagy.

### **Az éj sötétje...**

Az éj sötétje nyugalmat áraszt.  
Megpihen a szellem, a fáradt.  
Az éj bár sötét, lényege az üdv.  
Hiszen frissességet hoz reggel.

S mikor a Nap felkel sugaraival,  
a szellem újjászületik csecsemő  
módra s úgy válik az üdvösség  
szívében ékes arany káprázattá.

### **Kell a falat kenyér...**

Kell a dohány és a falat kenyér nagyon  
az ember eszmél mennyire is szegény.  
Kell a cipő, a nadrág, meleg kabát, az  
ember nem hord semmit, oly ágrólszakadt.

Kell a meleg baráti szó, oly rideg a világ.  
az ember rájön nem áll ki senki mellette.  
Kell a tágas szabadság, igaz, szabad szó,  
az ember kezeinek rácsot alkot a törvény.

### **Nézz rám...**

Nézz rám, barna szemeimbe,  
Láthatod sérültség s bánat  
Szürke fényét, de rosszabbét  
Semmiképp sem.

Nézz rám, barna szemeimbe,  
Bölcsen és higgadtan s  
Láthatod, hogy varjak fekete  
Szelídsége szárnyal rád.

### **Néha fárasztó...**

Néha fárasztó a betűkön élni, de  
más nem adja úgyse a kenyerem,  
ki kell hát várni az ihlet kapuját,  
hogyan az ember tudja miért költő.

A költő ha megkeseredett s költő  
akar maradni, akkor keserűségét  
is fenn kell tartani egy szomorú,  
rövid vagy hosszú sivár életén át.

### **Meg kell élni...**

Sok mindent, jót vagy rosszat meg-  
élni az életben hogy lelkünk bölcs  
legyen.

A léha ábrándozás rossz  
tanácsadó, mert szívünket délibáb  
irányába vezeti, miközben nem is  
élünk.

Meg kell élni sok mindent,  
ahogy a perzsa költő mondta, a  
a napunk változásai adják életünk  
s a világ értelmét, mert a szenvedés  
mögött vigasz áll mindig.

Meg kell élni sok mindent igen,  
a művészt a változások teszik  
nagygyá, ezért költő a költő, meg  
kell élni az öregkort, igen, hogy  
tisztán lássuk Isten lényegét.

### **Egy élet – a hazugság miatt**

Költő lettem, de nincs kenyerem,  
éjt éjve, napról napra élek. Apám  
ki élvezte a tudást, rabjává vált a  
művészet összes, édes kincsének.

Költőt belőlem ő csinált, egy dicső  
pályát sikerült kovácsolni a drága  
életemből, egy pályát mely sem  
felhőmentes, sem zökkenőmentes.

Egy valaki élete a hazugság miatt,  
nagy dolog, hisz már fiatalon többet  
szenvettem mint megfásult atyám  
s a szavak rakosgatása rám maradt.

Egy élet – a hazugság miatt, Isten  
tudja, megéri-e ez a kálvária?

### **Csak csendben sírj...**

Az ember maga alá száll,  
a hold már nem nevet s  
ordít, sajog a lázas szív,  
a fájdalom kiül az arcra.

Minden bölcsesség igazat  
nyer, nincs már hazugság,  
tisztán lát a szív végre már,  
testvérekké lesz a világ.

S az anyaság szeretettel  
tölti el az ember szívét,  
minden ember fájdalma  
fáj az igaz, bölcs szívnek.

A hosszú út után tombol  
a lélek, csak csendben sírj  
már, ne hallja senki, kivéve  
a nap fiút, a szent emberfia.

### **Levél egy rab barátomnak**

A szenvedés kimarta már a szíved,  
úgy elfutott feletted az idő, pedig  
örökkévalóságnak tűnt az a sok  
fájdalom, mi szívedet megalázta.

Ülsz a börtönben, csendben verset  
olvasol, s imákat mondasz világos  
nappal. S este szívedet átjárja a méla,  
katarzis, melyben nincs harag már.

### **Lessing sírja előtt**

Én a sírodnál valóban meghatódok.  
Te voltál az ki bebizonyítottad,  
hogy zsidó és arab egyforma ember.  
Nagyságod az ítélet napjáig tart.  
S mindenki, ki téged olvas az előtt  
nincs hazugság, mert az igazságod  
győz, mely a jóság örök forrása.

### **Krisztusom, segíts!**

Ha idegeimet irigy démonok  
bántják, kihez is fordulhatnék,  
ha nem hozzád, Krisztusom.

Krisztusom, segíts! Elég volt  
már a könnyekből, s sebekből,  
mely lelkemet elzárta a többi  
embertől. Segíts szeretni! Úgy  
lesz minden rendben, ha  
üdvösséget szerzel nekem a  
múló napjaimon, hogy fény  
ragyogja be a szomorú szívemet  
mely nélkül élni nem lehet.

### **Sokat kellene...**

Sokat kellene innom, hogy végre  
kijózanodjak.

Sokat kellene innom, hogy végre  
a régi legyek.

Sokat kellene innom, hogy végre  
örüljek a napnak.

Sokat kellene innom, hogy végre  
szeretni tudjak.

Sokat kellene innom, hogy végre  
tisztá legyen a lelkem.

Sokat kellene innom, hogy végre  
kicserélődjek.

Sokat kellene innom, hogy végre  
lezáródjon ez az ösvény s

Sokat kellene innom, hogy végre  
új életet tudjak kezdeni.

### **Verset írok...**

Verset írok az életről, pedig nem lehet. Mindenki leszűrte a maga tanulságát. Az élet mindenesetre rövid ahhoz, hogy babért teremjen benne a boldogság.

Minden átkarolást hamarabb kellett volna megtenni, minden csókot hamarabb kellett volna megtenni s minden könyvet hamarabb kellett volna kiolvasni...

### **Istenek harca**

Rendben van, mindenható Uram!  
Harcod tart az Ördöggel, de ebből  
hagyd ki az embert s főleg engem!

### **Jóság!**

Jóság!  
Ha ez a szó nem létezne,  
vajon lenne-e irodalom?  
Más lenne az egész.  
Lehet, hogy létezne de  
sajnos csak fele annyi.

### **Belesápadok a sok gondba...**

Belesápadok a sok gondba, de az alkotás öröme felvidítja bánatos arcom. Lehet velem beszélgetni az életről, politikáról, bármiről.

De azt hogy az élet bolond és oly keserves meg aztán mennyit tud szenvedni az ember nevű lény, azt nekem nem kell már régen mondani.

## **Nyári Délután**

A felhők mozdulatlanul állnak most.  
Egy szerelmes pár kézen fogva sétál  
a körúton. Béke van, a varjak sem  
kárognak már semmi, kint, bánatot.

A napsütés öröme teliragyogja édesen  
minden élő szervezet szívét örömmel.  
Csak a gond, mely nyugtalan az hoz  
bús felhőt s vészt a vidám légkörbe.

## **Régen és Most**

Mikor tíz-tizenkét éves gyermek  
voltam s fáradtan tértem haza az  
iskolából és a tavasz tombolt, hát  
nem felejttem el azt soha.

Még nem volt túl nagy meleg, s  
szívemben a nosztalgia eleven.

Már nem vagyok az a gyerek, de  
a virágzó cserjék s fák, a zöld fű,  
a virágzó tavasz s langyos idő  
visszarepít e csodás hangulatba.

## **Rájöttem...**

Rájöttem, mióta szenvedő ember  
vagyok s menedéket találni az  
olyanokban: mint harag, ivás, de  
még sírás is: nem old meg semmit.

## **Csak maradj csendben**

Oh, te vajszívű és feleselő költő,  
csak maradj csendben s várd az  
üdvösséget s ha már ezt elnyerted  
rossz sorsod után, nem is lesz mit  
mondanod, helyetted az emberek  
szíve szól, mely, ha cseppet is igaz,  
oltalmazó vigasz lesz az, mint  
tavasszal nyíló jácintok.

### **A folyóra...**

A folyóra azt írja szemünk –  
szeressük az életet, boldogan,

A hegyre azt írja szemünk –  
szeressük a romantikát, vígan,

A völgyre azt írja szemünk –  
szeressük az idillt, bolondosan,

A tigrisre azt írja szemünk –  
szeressük a vadságot, alázatosan

A bárányra azt írja szemünk –  
szeressük a szelídséget, komolyan

A madárra azt írja szemünk –  
szeressük a szabadságot, önfeledten

A városra azt írja szemünk –  
szeressünk kirándulni – füttyörészve

A könyvre azt írja szemünk –  
szeressük a tudást – tudós módra

A templomra azt írja szemünk –  
szeressük Istent – tiszta szívből

A szép nőre azt írja szemünk –  
szeressük a szerelmet – mohón.

### **A kiszámíthatatlanság**

Költő vagyok, aki sajnos indulatai  
rabja, mert szétárad mindent átérző  
szívemben a humanizmus, de sajnos  
a gyűlölet is, aki tegnap barátom volt  
az ma már ellenségem s az ki tegnap  
ellenségem volt ma már a barátom.

### **A börtönudvar felett**

A börtönudvar felett kárognak  
a szabad varjak, körkörösén  
követik egymást, úgy repülnek,  
a rabok szíve majd meghasad.

A börtönőr kiált: rabok befelé!  
A rabok viszik magányukat, míg  
a varjak kárognak erősen, hogy  
a börtönőr szíve is megdobban.